Вишнева хмара вигнула столицю.
Із пам’яті виймаю блискавицю,
яка в сосну влетіла край шосе.
Поблизу коні впали на коліна.
Тепер мені сліпуча та хвилина
допомагає видихнути: "Все".
Проводиш пальцем по моїм обличчю
і стежку залишаєш. І позичу
сірка в очей — нема на них Сірка.
А є рука пташиної подоби.
Прикушена в її сріберним дзьобі,
здіймається душа моя вертка.
І полетить, звиваючись, із нею,
зливаючись під стелею з землею,
звільняючись від мене — від іржі.
Допоки свиснуть вершники засвітні,
є птахи у природі — сплять в повітрі.
Ці птахи називаються стрижі.
Комфортні, мов есдеки, — ради Бога —
тут хто кому розкаже: що й до чого? —
побачимо, як виспляться. Чи нам
вивчати їхні яйця, як уроки? —
не хоче мати зайвої мороки
Хто дарував нам крила. І стрижам.
Проводиш пальцем по моїм обличчю.
Уроки я не вивчив. І не вивчу,
бо мій підручник ще тоді згорів,
коли упали коні на коліна.
На тім шосе майнула та хвилина.
Ми пролетіли — це старий мотив.
А ця вишнева хмара — вища милість,
немов доволі ґречно все накрилось.
Отож, без варіантів. Без жалю.
Проводиш пальцем по моїм обличчю,

немов мені ця мокра смужка личить,
як пурпур королю.